

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Het balkon	11
De moedermuis	14
Een lijf zonder naam	17
Pierenbadjes voor de ziel	20
Beetje sporten	23
Vrouw van Nu	26
De winterviolen	29
Annie van de wasserette	32
Het medium	35
Wilde strepen oranje	38
Kouwe opvlieger	41
Geadopteerde oma	44
Koninginnedag	47
Avonturen	50
Leesbril	53
Een uurtje lijfzeiken	56
Flipperkast	59
Ochtendmeditatie	62
Kerstdiner	65
Scheurkalender	68
Uitjes erbij?	71
Sugarblues	74
Opvouwbaar bejaardenhuis	77
Clutter	80
Instortmoment	83

Een kaarsje voor mijn pa	86
Vrouw met een handwerkje	89
Foute prinsen	92
Veertien rondjes	95
Hullie en zullie	98
Boos	101
Dag Soof	103
Lentebubbels	106
Broodjesmoment	109
Bottenmeisje	112
Lussik niet	115
Vakantie	118
Dekbed	120
Het campinggaslampje	123
Een nieuwe bh	125
Theaterbloemen	129
De voorspelling	132
Waarom vrouwen niet leuk zijn...	135
Verantwoording	141

Voorwoord

DOOR ANGELA GROOTHUIZEN

Besef! besef! besef! galmt het door mijn hoofd terwijl ik aan een zwembad onder een palmboom lig, ergens aan de Côte d'Azur. Het uitzicht is fenomenaal... behalve het prachtige dal van de Gorge zie ik vooral mijn schoonvader van 86 die slaapt op een plastic ligbed, mijn moeder van 82 die een boek leest en mijn tante Cor – nog piep met haar 78 jaar – die studdert bij het zwembad. Het leven van deze bejaarden is niet saai: er is altijd wat te doen in deze veel te dure vakantievilla.

De opblaasboot, zwemband en het ligbed zullen dadelijk weer uit het zwembad waaien – en iemand moet ze achterna hollen en weer terugplaatsen – de keuken moet toch ook zo een schoonmaakbeurt krijgen en het zoveelste kopje koffie moet worden gezet.

Maar nu heerst de rust: mijn geliefde ligt in zijn hangmat een dutje te doen en de kinderen zitten alweer uren in hun snikhete, hermetisch afgesloten kamer computerspelletjes te spelen (want dat is leuk) en ik zit me 'suf te beseffen', 'momentjes te verzamelen', zoals ik dat noem.

Lenette verzamelt ook momentjes, dus zij zou van dit tafereel smeugig verslag kunnen doen. Lenette doorziet situaties snel en ze heeft het talent om alledaagse dingen nét op een andere manier te beschrijven, zodat het al gauw grootse en hilarische gebeurtenissen worden. Kastjes morren, bloempjes klagen, huizen mopperen; Lenette geeft ze een ziel en een bijpassende stem.

Lenette en ik kennen elkaar nu ruim negentien jaar. De eerste keer dat wij elkaar ontmoetten kon ik alleen maar met verbijstering naar haar kijken: ik had nog nooit zo'n vrouw gezien. Ze was geërgerd over het een of ander – waarover kan ik me niet meer voor de geest halen – en wist dat met haar hele lichaam dat te benadrukken, met handen, voeten en bijpassende geluiden. Ik moest er keihard om lachen, maar zag tegelijkertijd dat onder dat stoere uiterlijk een zeer gevoelige, soms onzekere vrouw school.

Bij Toomler zagen we elkaar weer. Stand-upcomedy stond in die tijd nog in de kinderschoenen. Lenette stond als enige vrouw tussen de mannen en ging – in tegenstelling tot de anderen – de diepte in met haar grappen. Soms durfde ze een tijd het podium niet op, maar altijd wist ze zichzelf het podium op te trekken met als resultaat dat ze nu een van de succesvolste vrouwen van het Nederlands cabaret is. Al improviserend maakt ze de mooiste voorstellingen. Ze is altijd aan het leren, altijd op zoek naar de kern en raakt altijd de essentie.

Lenette bewijst dat comedy een serieuze zaak is met haar prachtige verhalen, liedjes en observaties zoals niemand haar nadoet. Ze is altijd een 'verteller' geweest, op het podium, maar ook op papier. Ik smul van haar verhalen. Ze gromt, confronteert, ontroert, bemint, leeft mee, loopt hard van stapel, of kabbelt rustig verder en zoekt altijd naar het hoe en het waarom.

Inmiddels zijn Lenette en ik een aantal jaren burens en dat is fijn, want haar Lief is een droombuurman en Lenette een fijne buurvrouw die rustig drie uur achter elkaar mijn kerstlampjes uit de knoop haalt en netjes oprolt, terwijl we het leven en de buurt bespreken.

We waren onrustige dertigers toen we elkaar leerden kennen en nu zijn we sterke, zelfbewuste vrouwen die volop in het leven staan en ons hé-le-maal suf beseffen.

Morgen ga ik weer van hem houden gaat over beseffen, over het leven leven, over Lenette.

Geniet ervan!

augustus 2008

Het balkon

Het gaat volgens mij niet zo goed met mijn achterbuurvrouw.

Haar balkonnetje biedt een treurige aanblik.

De rotzooi staat tot aan het plafond opgestapeld: overal plastic zakken en kinderspeelgoed, genoeg lege flessen om een maand van het statiegeld te leven en de was hangt vaak dagen aan de lijn.

Altijd als ze naar buiten kwam keek ze even naar de tuinen beneden, geleund op de balustrade, haar hoofd rustend op haar ellebogen. Of ze frutselde wat oude blaadjes van de bloemen in haar bakken. Nu zijn haar bewegingen kort en venijnig. De keukendeur gaat met een ruk open. De deksel van de ijzeren vuilnisbak gaat met een klap dicht en zonder dat ze iets van de wereld ziet is ze twee seconden later weer binnen.

Drie jaar geleden werd het nieuwe huis stralend in bezit genomen.

Er werd veel en hard gelachen. Zij en haar vriend zaten elkaar met verfkwasten achterna, verdwenen steeds tien minuten naar binnen en stonden dan later met zo'n wij-hebben-geneukt-grijns weer zoet te schilderen tot de volgende aanval van liefde.

Het bouwpuin verscheen en verdween weer.

Fluitend werden de schrobber en zeep door het huis gehaald en er werd verhuisd.

Het balkon kreeg een gezellig bistrozitje en ze hing leuke rieten bakken met bloemen aan de balustrade, die natuurlijk

de hele zomer onstuitbaar bloeiend over de rand bulkten.

Elk mooi moment zaten ze buiten. 's Avonds hoorde je ze onderdrukt giechelen bij een wijntje en flakkerende windkaarsjes, of je zag ze in de ochtendzon ingetogen en vredig, met die grijns, aan het ontbijt met croissantjes en verse jus. Hij in de pyjamabroek, zij in het pyjamajasje. Steeds een kus of een streling in het voorbijgaan. Uit de woonkamer klonk Chopin.

Groen van jaloezie heb ik vaak vanuit mijn ingedutte paradijs naar ze geloerd.

Mijn Lief met z'n ongeschoren ochtendkin in z'n oude badjas tegenover me en ik met de Brinta in m'n boerenbontbord. Hij de voorpagina van de krant en ik het tweede katern.

De volgende zomer zag het er voor mijn achterbuurvrouw aanvankelijk veelbelovend uit.

Er werd een kattenluikje gezaagd en een klein rood kater-tje nam bezit van het balkon.

Maar al snel kwam de klad erin.

Zij droeg inmiddels bij het ontbijt de hele pyjama en hij zijn kantoorblauw. Er werd gehaast gegeten. Weinig lieve gebaren. 's Avonds zat zij steeds vaker alleen aan haar wijntje buiten en zag ik hem door de ramen in het schijnsel van zijn pc.

Het vuilnis bleef langer staan en de lege kratten van een feestje werden niet meer weggebracht.

De meibloemen haalden juli niet meer en stierven een droeve dood door vergeting.

Toen weer een jaar later de relatieredder werd geboren was er een korte opleving van de liefde. Ze tortelden weer om elkaar heen. Het was baby hier en baby daar. Viooltjes in de bloembakken en lichtblauwe vlaggetjes wapperend in de wind. Weer zag ik groen van jaloezie. Nu zou het geluk pas echt losbarsten.

Niets bleek minder waar. In het jaar van de bal, de driewieler, het opblaasbadje en de zandbak met vormpjes heb ik hem helemaal niet meer gezien. Zij slaat driftig met deuren en vuilnisbakdeksels zonder op of om te zien. Het kind speelt vaak onbewaakt, waardoor het balkon opeens gruwelijk hoog lijkt. Af en toe staat er 's avonds een man tegen de balustrade geleund te roken. Telkens een andere. Ik ben niet meer jaloers.

Vorige week is ze opeens verhuisd.

Naar een woonboot.

Het huis is verkocht.

Er wordt weer geschilderd en gelachen met die grijns door nieuwe, jonge bewoners.

Het bistrosetje is geadopteerd en heeft een tweede jeugd in een andere kleur.

Een grote pot narcissen straalt op het tafeltje, voor de bakken is het nog te vroeg.

Ik zit nog steeds met m'n Brinta in m'n boerenbontbord tegenover m'n Lief.

In juli wordt het twintig jaar.

En in niets lijkt ons ontbijt op het geluk van de foto's uit de tijdschriften die ze op het balkon zo knap nadoen.

Wij scharrelen maar wat tussen de eeuwige rommel op de tafel, de melk hangt vaak met z'n nagels aan de uiterste verkoopdatum, het brood een dag te oud, zelden verse jus of croissants, geen Chopin.

Maar als we de delen van de krant uitwisselen kijk ik opeens in die intens vertrouwde ogen.

En ben gelukkig dat wij stug doorgaan met het niet uitmaken.

De moedermuis

Ze ligt stil in de dekenzak. Heel stil. Zo onbeweeglijk als alleen de dood een lichaam stil kan leggen. Ze ligt op haar zij, de achterpootjes uitgestrekt alsof ze met een grote sprong het leven heeft verlaten. Vlak naast haar kleine lijfje ligt een prachtig rond en wollig nestje, gevuld met drie naakte jonkies. Ook dood.

Ik heb een moeder met drie kinderen vermoord. En hoe blij ik ook ben dat moedermuis haar verwoestende werk niet meer kan voortzetten in mijn boshuisje, de aanblik van het stilleven raakt me diep.

Ik kijk naar het stijve beestje. Wat een schoonheid. De kleine oortjes, de gesloten oogjes, de snorhaartjes, het zachte vachtje, die gruwelijk handige nageltjes en die verwoestende voortandjes, het dunne staartje met het piepkleine pluimpje aan het eind. In het nestje liggen haar kleintjes dicht tegen elkaar aan gerold. Ze hebben een veel te grote kop voor dat garnaalroze lijfje. Het lijkt of ze slapen. Ze kunnen nog niet zo lang dood zijn.

Het is geen vergelijk maar opeens denk ik aan het lichaam van mijn vader vlak na zijn dood. Ik heb die eerste lege uren naast zijn bed gezeten en intens naar hem gekeken. Ik kon dat lieve gezicht zo weer in beweging denken. Ik kon hem bijna weer laten ademen en wakker laten worden. Bijna. Een dag later was dat over. Toen lag er echt een dood lichaam. Blijkbaar duurt het even voordat elke cel weet dat het voorbij is.

Ik staar ook lang naar de muizen. Met gemengde gevoe-

lens. Ik weet niet wanneer ik harder gilde: toen de moeder vorige week onverwacht uit de kast over mijn voeten rende of toen ik ontdekte dat zij met volle ijver in één week tijd zich een weg had geknaagd door m'n bankkussens, m'n handdoeken, m'n veters, m'n zeep, m'n schuursponzen en m'n ondergoed, of zojuist bij de onverwachte vondst van haar vermoorde gezin in de dekenzak...

Maar na de eerste schrik en mijn golf van mededogen komt mijn boosheid weer terug. Ik herken in het bouw materiaal van het nest restjes bankkussens, veter en wol van een vloerkleedje. Lelijke rotmuis. Je hebt m'n paradijs kapotgeknaagd. Mijn heerlijke boshuis. De plek zonder adres waar Het Kwaad niet kan aanbellen, maar blijkbaar wel door de kieren en gaatjes naar binnen kan ritselen.

Mijn argeloosheid is voorbij. Nooit zal ik meer zeker weten of tijdens mijn afwezigheid de destructie in volle vaart voortvreet. Nooit meer zal ik mijn voeten zomaar in een schoen of bed kunnen steken. Eeuwig beducht voor wegschietend grijs, nesten en sporen. En hoewel ik liever had gehad dat moeder met haar kroost ongezien gestorven was ergens lekker ver weg onder de vloer, is het toch goed dat ik haar zelf heb gevonden. Het ritselen en tandhakken heeft nu een gezichtje.

Haar geest knaagt voort aan mijn geweten. Was ik niet vegetariër geworden omdat ik vind dat doden om te leven alleen in uiterste nood geoorloofd is? Was dit moord uit zelfverdediging of met voorbedachten rade...?

Nog geen kwartier na de ontdekking van de vraatschade stond deze vegetariër in de dierenwinkel: 'Meneer mag ik twee dozen muizengif... Nee, doet u er maar drie.'

Met uiterste precisie heb ik de doosjes met het giftige paar-se graan uitgezet. Groot was mijn vreugde toen ik zag dat er-

van werd gegeten, en zorgvuldig hield ik de voorraad steeds op peil. Mijn nobele zelfbeeld is aan diggelen.

Overigens heb ik van de meer ervaren boshuisjebewoners al vernomen dat het rap bergafwaarts gaat met je geweten. Doden schijnt te wennen. Eerst begraaf je ze nog met tranen, een paar lijkjes later werp je ze met wat gemompelde excuses in de vuilnisbak. Dan spring je blij op als het ijzertje van het valletje weer een nekje breekt. Ik heb zelfs van een aardige meneer vernomen dat het geknaag en de verwoestingen hem zo radeloos maakten, dat hij de muizen eigenhandig met een schep begon dood te meppen. De kern van genocide zit in ons allemaal.

Ik kijk nog een keer naar die kleine oortjes en het snorretje, rits de dekenzak dicht als een bodybag, ‘sorry, mevrouw Muis’ en werp haar in de container.